

KIDS

VAMPYYRI- MUOTI

Ritva Toivola

KIDS

VAMPYYRI- MUOTI

Ritva Toivola

Ritva Toivola

Vampyyrimuoti

SAGA Kids

Vampyyrimuoti

Cover image: Shutterstock
Copyright © 1996, 2022 Ritva Toivola and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728432501

1st ebook edition
Format: EPUB 3.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Kolme Varkkolan kundia

Joulumusiikki taukosi ja kohta kovaäänisistä kaikui kuulutus: ”Tavaratalo suljetaan viidentoista minuutin kuluttua. Toivotamme asiakkaillemme hyvää joulua”.

Vihdoinkin, Rauli ajatteli. Sesonkimyyjän päivä oli ollut rasittava ja viime hetken lahjanhankkijoita oli ollut tungokseen asti.

Leluosaston katossa roikkui joulun muotilelu, valtavan iso tuhatjalkainen, ja myyntipöytä oli täynnä sen pienempiä kopioita.

Pöydän alta pisti esiin jalka, jossa oli likainen talvilenkari. Rauli tarttui jalkaan ja kiskoi esiin noin kymmenvuotiaan pojan, joka heräsi vasta, kun häntä ravisteltiin.

- Tavaratalo menee nyt kiinni. Et sinä voi jäädä tänne, Rauli sanoi.

Poika kömpi pystyyn.

- Sinä olet nukkunut tunnin verran pöydän alla, Rauli sanoi. - Minä näin miten ryömit sinne.

- Eikö sinun pitäisi olla jo kotona aattoilta viettämässä? puuttui puheeseen kassanhoitaja. - Haluatko, että vanhemillesi soitetaan? Missä sinä asut?

- Varkkolassa. Kyllä minä pääsen kotiin itsekini.

- Minäkin asun Varkkolassa, Rauli sanoi. - Voidaan mennä yhtä matkaa. Pitääkin lähteä heti. Bussit eivät kohta enää kulje.

Asiakkaat olivat jo lähteneet tavaratalosta ja vahtimestari odotti myyjien lähtöä voidakseen sulkea ovet. Rauli kävi vaihtamassa vaatteita.

Poika oli odottamassa häntä ovella.

- Mikä sinun nimesi on? Rauli kysyi.

- Teemu.

- Lähdetään sitten. Kai sinulla on lippu tai rahaa bussia varten?

Ilta alkoi pimetä, taivas oli selkeä ja ulkona lämpöasteita. Tänä jouluna lumesta ei ollut tietoaakaan. Teemu tunki kädet taskuunsa ja pysytteli vakavan näköisenä Raulin kannoilla. Äkkiä hän pysähtyi ja jäi tuijottamaan.

Tavaratalon eteen pystytetyn joulukuusen lähetyvillä maleksi kaveri, joka muistutti olemukseltaan takajaloillaan seisovaa virtahepoa. Hänen käsivartensa olivat paksut kuin reidet ja yli satakiloisen ruhon huipentumana oli halkaistua lanttua muistuttava pää. Latuskaisesta naamasta katselivat pienet silmät, jotka sijaitsivat lähellä toisiaan pystyn nenäntapaisen molemmin puolin ja suu niiden alapuolella oli kuin kapea viiva. Ohuet hiukset roikkuivat likaisina suortuvina pitkin nahkatakkin selkämystä, jota koristi pääkallo.

Rauli tunnisti hänet heti. Häntä kutsuttiin King-Kongiksi tai Varkkolan kauhuksi ja häntä pelkäsivät kaikki.

- Ei kai tuo ole sinun kaverisi? Rauli kysyi, sillä King-Kongin silmiin oli tullut eloa hänen huomattuaan Teemun ja hän oli alkanut tömistellä heitä kohti.

King-Kongin ikää ei tiennyt kukaan, mutta luultavasti hän oli aika nuori. Kummallinen tyyppi, joka teki hullunrohkeita tekoja, ajoi polkupyörällä keskellä katua autoliikennettä vastaan, tasapainotteli siltojen kaiteilla, ärsytteli huvikseen poliiseja ja suuria koiria ja aloitti aina puheensa sanomalla: - Jumalauta kundi, ollaanko kavereita...

Teemu vilkaisi King-Kongia kauhistuneen näköisenä ja pinkaisi juoksuun. Rauli katsoi parhaaksi tehdä samoin.

He juoksivat aukion yli ja kadun poikki, kunnes pääsivät bussipysäkille. Rauli kuvitteli jytisevät askeleet heidän kannoilleen, mutta kukaan ei kuitenkaan seurannut. He hyppäsivät hengästyneinä sisälle bussiin, joka sattui tulemaan sopivasti.

Bussi körötteli pääkatuja ja kääntyi sitten ajamaan ulos keskikaupungilta. He istuivat hetken vierekkäin mitään puhumatta.

- Sinulla on erimielisyyksiä King-Kongin kanssa, vai? Rauli kysyi vihdoin.

- Se käski varastamaan sille tavaratalosta korvalappustereot. Jumalauta kundi, se sanoi, saat turpiisi jos tulet sieltä ulos ilman niitä.

- Olisithan sinä voinut livahtaa parkkipaikan puoleisesta ovesta tai jostakin muualta.

- En minä uskaltanut. Minusta tuntui, että se oli vaanimassa joka oven takana.

Ei ihme, että Teemu pelkäsi. Rauli muisti, miten hän itse oli kerran syksyllä palannut iltamyöhään kotiin ostoskeskuksen läpi ja törmännyt King-Kongiin, joka oli tukkinut häneltä tien. - Jumalalauta, kundi, ollaanko kavereita? King-Kong oli murissut. Se oli tarttunut häntä ranteesta ja raahannut pitkin katua, kunnes he olivat päätyneet pienen punaisen Toyotan viereen. - Et kyllä uskalla nousta hyppimään tuon katolle, se oli julistanut.

Rauli oli yrittänyt kohteliaasti selittää, ettei hänellä ollut tapana hyppiä autojen katoilla, mihin King-Kong oli äriksyt, ettei hän voinut sietää raukkoja. Se oli tarrannut Raulia niskasta ja housuntakamuksista ja työntänyt Toyotan katolle niin, että Rauli oli liukunut auton yli ja pudonnut naamalleen sen toiselle puolelle.

Rauli oli onneksi päässyt pakoon, mutta kuullut takaansa julmaa hoilotusta ja kolinaa. Kun hän oli turvallisen välimatkan päästä kääntynyt katsomaan, hän oli nähnyt

King-Kongin auton kimpussa. Kaveri oli näyttänyt nimensä mukaisesti hirviöapinalta pomppiessaan poloisen Toyotan kattoa ruttuun.

Sen illan jälkeen Rauli piti tapanaan tehdä pienen kierroksen aina kun King-Kong tuli häntä vastaan kadulla.

Bussi saapui Varkkolan tiheästi rakennettuun lähiöön, jossa oli enimmäkseen tasakattoisia kolmi- ja kuusikerroksisia rakennuksia. Ikkunoiden sähkökynttilät, tähdet ja levottomasti hypähtelevät jouluvalot saivat laatikkomaiset talot näyttämään koristeellisemmilta ja vieraanvaraisemmilta kuin valoisina vuodenaikoina.

Pojat jäivät pois samalla pysäkillä ostoskeskuksen luona ja huomasivat sitten olevansa myös matkalla samaan suuntaan. Teemu seurasi Raulia tämän kotipihalle asti.

- Ihan pilvetöntä, Rauli sanoi taivaalle vilkuillen. - Minä aion katsella tänä iltana tähtiä kaukoputkellani.

Teemukin taivutti niskaansa ja katsoi ylös. - Mikä tähti tuo kirkas on tuolla?

Rauli seurasi katseellaan Teemun osoittavaa sormea.

- Ei se ole tähti, vaan planeetta, Jupiter, Rauli sanoi. - Sen kuut näkyvät ihan tavallisella kaukoputkella. Asutko sinä jossakin lähellä?

Teemu nyökkäsi.

- Terve sitten ja hyvää joulua, Rauli sanoi.

Avatessaan kotiovea Rauli toivoi pienen hetken, että huoneistossa olisi valot, että joku olisi tullut yllättäen kotiin. Mutta pimeää siellä tietysti oli. Hän räpsäytti valot eteiseen, sen jälkeen olohuoneeseen ja työnsi koskettimen seinään niin että pieneen muovikuuseen syttyivät värilliset kynttilätähdet.

Käytyään suihkussa hän kaivoi jääkaapista esiin leikekinkkupaketin ja alkoi syödä. Samalla hän tutki paksua tähtitieteellistä teosta varoen koko ajan, ettei sotkenut sitä rasvaan. Hän syventyi lukemaan eikä tajunnut ajan

kulumista. Lopetettuaan hän päätti, että olisi oikea hetki mennä katsomaan Jupiterin kuita.

Hän oli autellut taloyhtiön huoltomiestä silloin tällöin ja saanut sekä luvan että tarvittavan avaimen ullakolle, jonka kautta pääsi ylös katolle. Paikka oli ihanteellinen. Kuusikerroksisen talon tasakatolta oli hyvä tarkkailla tähtiä. Hän oli ollut siellä usein ja osasi liikkua talon asukkaita häiritsemättä.

Toivottavasti taivas ei ollut ehtinyt mennä pilveen tällä välin.

Rauli väänsi verhon säleet sellaiseen asentoon, että saattoi nähdä taivaalle. Se oli yhtä kirkas kuin aikaisemminkin ja kuu oli parhaillaan nousemassa kattojen takaa täydellisen pyöreänä.

Verhoja sulkiessaan hän sattui vilkaisemaan alas kadulle ja näki Teemun maleksivan ulkona pihalla melkein samalla paikalla, mihin oli jäänyt. Poika potki kengällään lunta jokseenkin orvon näköisenä.

Rauli avasi keittiön ikkunan. Asunto oli toisessa kerroksessa niin että hän saattoi puhua Teemulle huutamatta.

- Miksi sinä et mene kotiin? hän kysyi.

Teemun kasvoilla oli murjottava ilme kun hän käänsi kasvonsa ylös Rauliin. - Ei huvita.

Rauli mietti hetken. - Haluaisitko tulla minun kanssani katsomaan Jupiterin kuita?

Teemu nyökkäsi.

- Tule sitten sisään.

Hetken kuluttua he olivat hississä matkalla ylimpään kerrokseen. Teemu kantoi kaukoputken jalustaa ja Rauli kassissa kaukoputkea. Hän avasi ullakon oven ja kun he olivat päässeet sisäpuolelle, hän työnsi oven rakkoon tikun, ettei se pääsisi lonksahtamaan lukkoon.

- Miksi sinä teet noin? Saahan oven auki sisäpuoleltakin, Teemu kysyi.

- En tiedä, minä en vain halua että ovi menee kiinni. Kai se on jonkinlaista suljetun paikan kammaa.

- Meidän talossa on ihan samanlainen katto, mutta minä en ole ikinä ollut siellä, Teemu sanoi, kun he kiipesivät luukusta ylös katolle.

Talo oli koko alueen korkeimmalla paikalla ja katolta näki kaikkien muiden rakennusten yli. Lämpökeskuksen piipun valot vilkkuivat lähellä ja kaupungin keskustaan johtava tie näytti täältä katsoen tarmokkaasti kiemurtelevalta valokäärmeeltä. Liikenne oli vielä melkoinen. Korkealla taivaalla välkkyi myös valo, lentokone joka oli juuri laskeutumassa kentälle.

Rauli pystytti kaukoputkensa tavalliselle paikalle.

- Asutko sinä yksin? Teemu kysyi.

- En oikeastaan asu, mutta olen melkein aina yksin kotona, Rauli sanoi. - Porukka on menossa milloin missäkin. Äiti tanssii kai tällä hetkellä uuden poikaystävänsä kanssa jonkin autolautan yökerhossa. Isä on vielä kauempana. Sellaista meillä on aina ollut.

- Minusta olisi vain mukavaa olla yksin, Teemu sanoi.

- Miten niin?

- Minusta on hauskeempaa, kun ketään ei ole kotona.

- Niinkö? Minä olisin toivonut, että minuun olisi kotona kiinnitetty hiukan enemmän huomiota. Nyt en enää niin välitä. Kirjoitan ensi keväänä ylioppilaaksi ja muutan pois kotoa.

Rauli suuntasi kaukoputken kohti Pohjantähteä ja tarkensi. - Kaupunki on hiukan huono paikka katsella tähtiä. On liian paljon valoja ja taivas näyttää vaaleanpunaiselta. Täysikuukin haittaa, mutta viis me siitä. Tuolla on Pohjantähti.

Teemu kumartui kurkistamaan kaukoputkeen.

- Minun yhdellä sedälläni on myös kaukoputki, hän sanoi. - Olen saanut katsella sillä aika usein.

- Minä olen itse rakentanut tämän, Rauli selitti ylpeänä.
- Okulaarin olen tietysti ostanut valmiina, mutta pääpeilin olen hionut itse ja saat uskoa, että se oli tarkkaa hommaa. Putki on tavallista vesijohtoputkea ja jalustan olen tehnyt vanerista. Tällä voi katsella tähtiä ihan hyvin.

- Hieno, Teemu sanoi, mutta Raulista tuntui, ettei kaveri sittenkään ollut erityisen kiinnostunut tähtitaivaasta. Teemu käänsikin kaukoputkea niin että sillä saattoi katsella sisään vastapäisen talon ikkunoista.

- Tuollaista ei oikeastaan saisi tehdä, Rauli huomautti. - Se on naapureiden kotirauhan rikkomista.

Teemu virnisti.

- Etkö sinä ikinä muka katso. Mitä jos joku tyttö on alastomana kylpyhuoneessa?

- Täkäläisissä kylppäreissä ei ole ikkunoita.

- Ahaa, sinä olet kuitenkin yrittänyt katsoa.

Vastapäinen talo oli niin lähellä, että ilman kaukoputkeakin näki, miten ihmiset viettivät joulua. Useimpien ikkunoiden eteen ei ollut vedetty verhoja. Kaikki oli kuin näyttämöllä. Kuusissa paloivat kynttilät. Väki oli keittiöissä syömässä tai joi olohuoneessa glögiä. Eräässä huoneistossa lapset juoksivat vimmatusti huoneesta toiseen ja heitä seurasi haukkuva koira. Oli myös ikkuna, jonka takana näkyi tietokoneen sinisenä välkkyvä ruutu. Jonkun kai täytyi tehdä töitä jouluaattonakin. Vai oliko hän saanut lahjaksi tietokonepelin?

Teemu suuntasi kiikarin ikkunaan, jossa humalaisen näköinen mies nojasi keittiön pöytään ja sitten toiseen, joka oli aivan pimeänä.

- Asutko sinä tuossa talossa? Rauli kysyi.

Teemu nyökkäsi.

- Sittenhän me ollaan ihan naapureita. Minä en vain muista nähneeni sinua ennen.

- Minä olen kyllä nähnyt sinut.

Teemu käänsi kaukoputken alas kadulle. Sitten hän suoristi selkensä ja katsoi pelästyneenä Rauliin.

- King-Kong on on tuolla alhaalla, hän sanoi.

Rauli kumartui vuorostaan katsomaan kaukoputkeen.

King-Kong oli pysähtynyt kadun puoliväliin ja jäänyt seisomaan siihen jalat harallaan. Hänen kasvonsa näkyivät kaukoputken peilissä täysikuunpyöreinä ja hän näytti tuijottavan suoraan kohti. Sitten hän kääntyi vasemmalle ja löntysti näkymättömiin kerrostalojen väliin.

- Sinne se meni, Rauli sanoi helpottuneena.

Hän suuntasi taas kaukoputken taivaalle. - Minä haluaisin nähdä supernovan syntyvän, hän sanoi. - On kyllä hyvin epätodennäköistä, että onnistuisin, helpompi olisi kai saada lottovoitto. Tiedätkö, miten supernova syntyy? Tähti räjähtää ja kuolee. Supernova loistaa muutaman kuukauden ajan kirkkaasti, himmenee sitten ja häviää kokonaan näkyvistä.

- Toivottavasti me ei nähdä sitä enää, Teemu sanoi.

- Mitä? Supernovaako?

- King-Kongia. Toivottavasti se meni kotiinsa.

- Kyllä varmaan.

Rauli tarkkaili hetken tyhjää katua, mutta käänsi sitten kaukoputken kohti kuuta. - Kuu ei ole oikeastaan kovin mielenkiintoinen, mutta se on lähinnä.

- Minua palelee, sanoi Teemu ja rupesi hyppimään lämpimikseen.

- Hei, lopeta, alla asuvat luulevat, että katolla on elefanttien tanssiaiset. Täällä pitää olla hiljaa. Haluatko sinä katsoa? Kraatterit Tyko ja Kopernikus näkyvät selvästi ja Kuun meret.

Samassa he kuulivat narahtavan äänen.

Kattoluukku oli alkanut aueta ja suurikokoinen hahmo pursui parhaillaan luukun läpi kuin liiaksi noussut pullataikina. Kuului ähkimistä kun King-Kong väänsi katolle ensin toisen joulukinkkua muistuttavan jalkansa ja sitten toisen.

Rauli vilkaisi Teemuun, joka tuijotti King-Kongiä silmät selällään.

King-Kong äkkäsi meidät tuolta alhaalta. Ehkä se on seurannut meitä kaupungista asti, Rauli ajatteli, mutta miten ihmeessä se pääsi sisään? Ovesta tietysti, sitä vartenhan ovet ovat. Vintinoven hän hölmöydessään oli vielä itse jättänyt auki.

King-Kong tallusti heitä kohti niin että katto tömisi. Hän oli poikien edessä parilla harppauksella ja hänen hahmonsa näkyi mustana möhkäleenä punertavan harmaata yötaivasta vasten ja peitti täysikuun.

- Jumalauta, kundit! Missä minun korvalappusterekat on? Tänne ne ja heti!

Teemu piiloutui Raulin selän taakse, ja Rauli kävi mielikuvituksessaan hurjaa vauhtia läpi kaikkia niitä elokuvia, joissa oli takaa-ajaja kattoja pitkin. Chaplin sätkyttelee kävelykeppeineen pitkin jyrkkää katonharjaa, hänen jalkansa luiskahtaa, hän putoaa roikkumaan räystään varaan, mutta kiipeää ketterästi takaisin. Hyvähän akrobaattien on. Schwarzeneggerin lihakset pullistuvat ja hän loikkaa kuin puuma kymmenmetrisen kattokuilun yli - sellainen kai onnistuu hormonein kasvatetuilla lihaksilla ja ennen kaikkea trikkikuvauksella. Roisto putoaa suoraan autoja vilisevälle kadulle, lätsähtää rikki kuin ketsuppitomaatti. Sama mies näyttelee roistoa taas seuraavassa elokuvassa.

- Jumalauta, kundit! Ollaanko kavereita? King-Kongin käsi ojentui kohti kuin valtava nuija, kun hän tarttui molempia poikia olkavarresta ja ravisti.